

လရောင်ကျေးရင့်

ချစ်သူရာဇဝင်

အခန်း(၁)

‘နန်းမဟာ’ဆိုသလောက် တိုက်ကြီးက နန်းဆန်သည် ။ သစ်ပင်မြင့် ကြီးတွေ ဝိုင်းရံနေသည့်ကြားမှာ ထီးထီးမားမားကြီး ရှိနေပုံကြောင့် ပို၍ ကြီးကျယ် ခမ်းနားနေတာလား မသိ...။

ရုတ်ရက်ကြည့်လျှင် အိမ်ခေါင်ငါးလုံး ပူးနေသလိုရှိကာ ကျောချင်း ကပ်ပြီး မျက်နှာစာပတ်လည် ထုတ်ထားတာမျိုး...။

ခေါင်မိုးတွေက ပြားတာလည်း မဟုတ်၊ ချွန်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဂ ငယ်ခုံးပြေပြေလေးတွေ ဖြစ်သည် ။ အပြာရောင်သမ်းသော မီးခိုးပြာ ပျော့ပျော့လေးမို့ သစ်ပင်ကြီးတွေ ကြားပေမဲ့ ထင်းနေသည် ။

အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းထဲမှာ ကျယ်ပြောသည့် ခြံကြီးပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ဘေဘီ အသည်းတွေ ယားနေမိ၏။

ကိုယ်ဝယ်လိုက်တဲ့ ခြံကြီးပဲ ကျယ်လှ... လှလှပြီ... ထင်နေသည် ။ ဟိုဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ကာမှ သေချင်စေန်သွားမိတဲ့ အဖြစ်...။

‘ဘာတွေ ခိုးချောင်းနေတာလဲ ဘေဘီ...’

‘ကိုကြီး...’

‘ပြော...’

ဘေဘီရဲ့ ပြတင်းဘောင်ကိုကိုင်ပြီး ကိုကြီးက ဟိုဘက်ကို လှမ်း

ကြည့်၏။

‘အဲဒီခြံကြီးက အရမ်းလှတာပဲ... ကိုကြီး သတိထားမိလား...’

‘သတိထားမိတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ...၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့

,

‘ခြံနီးချင်းတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ ကိုကြီးရဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘မကြည့်ချင် မြင်ရက်သား’ ဆိုသလို...’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

ကိုကြီးက သူ့ခေါင်းလေးကို နောက်ကနေ ဖျတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး ရယ်နေ၏။ မှန်ပြောင်းကြီးကို လက်နဲ့ အသာလေး ဖိချနှိမ့်လိုက်ကာ...

‘မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ ကျကျနန ချောင်းကြည့်နေပြီးတော့ မကြည့် ချင်မြင်ရက်သားပဲ ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ဟား ဟား ဟား... သူ့ခိုးမလေး’

ခေါင်းကိုပဲ နောက်ထပ်ပုတ်လိုက်တော့ ဘေဘီက လက်နဲ့ ကာလိုက် ပြီး ရှောင်ကာ...

‘ဘာမှ ခိုးချောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ...၊ ဒီမှန်ပြောင်း ကိုကြီးပဲ ဝယ်ပေး တာ... ခိုးချောင်းဖို့ လား...၊ ကဲ...’

‘အံ့မာ... အံ့မာ... ငါ့ကို ပြန်ပြောနေသေးတယ်၊ လူလည်မလေး... ညည်းပဲ ဒါကိုမှ မမှန်ရင် အခန်းတံခါးပိတ်နေပါတော့မယ် ဆိုလို့ ခရီးသွားခါနီး ပြေးဝယ်ရတာလေ...၊ ဖေဖေ ဘယ်လောက်ဆူတယ် မှတ် လို့လဲ’

‘နောက်ကြောင်းတွေ မပါဘူးလေ...၊ ဒီမှန်ပြောင်း ဘယ်သူ ဝယ်ပေး တာလဲပဲ သိစေချင်တာ...’

ငတက်ပြားနက္ခတ်ပဲ မွေးလာသလားတော့ မသိ...၊ မသိနိုင် မမြင် နိုင်ဘူးဆိုတာတွေကို သိရမြင်ရအောင် လုပ်ယူရသည့်ဝါသနာ ဘောဘို့ မှာ ရှိသည်။ ။

အဝေးကြီးမှာ မဝီမသမြင်နေလျှင် မှန်ပြောင်းနဲ့ ဆွဲကြည့်မည်။ မဝေးဘဲနဲ့ ပိတ်ကွယ် ကာဆီးနေတာမျိုး ဖြစ်နေတော့ ခြံကျော်တံတိုင်း ကျော်... ဘယ်လိုပုံစံ စွန့်စားရမလဲ...။

ဘာလုပ်လုပ် ဘောဘို့အတွက် အဖော်မလိုပေ...။

‘လာဟေ့... အောက်မှာ သူများ တွေ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ ချောင်ခိုမနေနဲ့
,

ဘောဘို့နဲ့ စကားပြိုင်ပြောတိုင်း နိုင်ချေရှိရှိ မရှိရှိ ဘယ်တော့မှ ပြိုင်မ ငြင်းတတ်သည့် မြတ်သုက ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးနဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်ကာ...

‘လာ...တော်ကြာ ဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်နော်...’

‘ကိုကြီးကလည်း မကြီးသူငယ်ချင်းတွေကလည်း အများကြီးပဲ ဝိုင်း လုပ်နေကြတာပဲဟာ၊ ဖေဖေလည်း အပြင်က ပြန်မလာသေးဘဲနဲ့ ...’

‘အေးနော်... ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာရင်တော့ ကိုကြီး လာသတိပေး မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆူခံထိမှ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်း လုပ်မနေနဲ့ ၊ အဲဒါကြီးနဲ့ ဒီပုံစံမိသွားရင်တော့ ဖေဖေ ညည်းကို ဆူရုံပဲ ဆူမှာ မဟုတ် ဘူး ’

အိမ်မှာ ကိုကြီးမြတ်သုနဲ့ မကြီးမြတ်နိုးက အမြွှာတွေဖြစ်ကာ ဘောဘို့ ကို ရှစ်နှစ်ခြားပြီးမှ မွေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေတစ်ယောက်ပဲ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သူ ဖြစ်ကာ မောင်နှမ အားလုံး ဖေဖေကို ဆိုးတာကောင်းတာကအစ ဘယ်တော့မှ ပြန်ခံမ

ပြောရဲခဲ့...။ မေမေနဲ့ ကိုကြီးတို့ မကြီးတို့ ဆို ဘေဘီနဲ့ ပတ်သက်လျှင် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုနေနေ ပြောပြောဆိုဆို ညည်းညည်းညူညူနဲ့ ပဲ အလိုလိုက်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ ဖြစ်၏။

ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာရင် ကိုကြီး သတိပေး သံချောင်းခေါက်သွား တာနှင့် ဘေဘီမှန်ပြောင်းကို အခန်းထဲမှာ သွားပြန်သိမ်းရသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒီပြတင်းနားမှာ ပဲ ပြန်ရပ်မိကာ ကြည့်နေမိသည့် မျက်လုံး တွေကိုလည်း ဆုံးမ မရ...၊ ဒီထက်ပိုပြီး သေချာမြင်တွေ့ချင်လာသော အားမလို အားမရစိတ်တွေကလည်း ခက်သည် ။

‘ဘေဘီ...’

‘အမလေး!...’

ဖေဖေ ရောက်လာရင်ဆိုသည့် စိတ်က တစ်ဖက်နှင့် လည်ပင်းလေး ရှည်အောင် လိုက်ကြည့်နေမိသဖြင့် မြတ်နိုးရောက်လာတာကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

‘သိသားပဲ... ငါ့ညီမ ပျောက်နေရင် တချောင်ချောင်မှာ ကပ်ပြီး တစ် ခုခုကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ...’

‘တော်သေးတာပေါ့... ခိုးချောင်းနေတယ်... မပြောလို့ ...’

‘ဟုတ်လား...၊ ကိုသု ပြောသွားပြီလား...’

‘ဟုတ်တယ်... မကြီးကရော ဘာလဲ...၊ ဘေဘီကို ခိုင်းချင်လို့ လာ ခေါ်တာလား...’

‘မဟုတ်ပါဘူး... မကြီးသူငယ်ချင်းတွေက ညီမလေးကို မတွေ့တာ ကြာပြီတဲ့ ... ကြည့်ချင်လို့ တဲ့ ...၊ မကြီးက ညီမလေး အရမ်းလှလာ

တယ်လို့ ကြွားထားတော့ သူတို့ က ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ လာ... ခဏလိုက်ခဲ့’

‘မကြီး...’

‘ဟင်...’

‘မကြီး ဟိုဘက်ကအိမ်ကြီးကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား...’

ဘေဘီပြောမှ ပဲ ကြည့်မိတော့သည် ။ မြတ်နိုးက ပြတင်းနားလျှောက်သွားပြီး သေချာကြည့်၍ ...

‘အင်း... ရှေ့ကဖြတ်သွားရင်းနဲ့ သတိတော့ ထားမိတယ်၊ ခြံက တော်တော်ကျယ်ပုံရတယ်၊ ခြံပြင်ကနေဆို တိုက်ကို မမြင်ရဘူး...’

‘ဟုတ်တယ်... ညာဘက်က အုတ်တိုင်ပေါ်မှာ စာရေးထားတယ်၊ အသားကိုထွင်းထားတာ မတွေ့ဘူးလား...’

‘တွေ့တယ်၊ ‘နန်းမဟာ’ဆိုတာ ကြောင်တောင်တောင်တွေပါ၊ ကြည့်ရတာ တော်ဝင်မျိုးနွယ် ဘာညာဆိုတဲ့ အစွဲတွေရှိတဲ့ လူတွေပဲ...’

‘မကြီးက အဲဒီကလူတွေကို မြင်ဖူးလို့ လား...’

‘မမြင်ဖူးပါဘူး... ဒီရောက်စက ဟိုဘက်ခြံက အပျိုကြီးတစ်ယောက် ပြောတာ...၊ လူသုံးယောက်ပဲရှိတာတဲ့ ... အလုပ်သမား ဘာညာလည်း မရှိဘူးတဲ့ ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီး... လူသုံးယောက်တည်းနေတာ ဘယ်လောက် စိတ္တဇဆန်လဲ...’

‘ဟုတ်တယ်နော်... အိမ်ကို ဂရုစိုက်မကြည့်မိပေမဲ့ မကြီးက အများကြီး သိထားတာပဲ...’

‘ဪ... ကိုယ်က ပြောင်းလာကာစဆိုတော့ ခြေရင်းခေါင်းရင်း

ကပ်လျက်လူတွေအကြောင်း မေးမြန်းထားရတာပေါ့။ အိမ်တက်တရား နာလည်း ဖိတ်ထားတယ်လို့ မေမေပြောတယ်...’

‘ဟုတ်လား... ဒါဆို သူတို့ လာကြမှာ ပေါ့’

‘မသိဘူးလေ... ဖိတ်တာတောင် ခြံဝကနေ ဘဲလံတီးတာ မရလို့ ခြံ ထဲကို ဖိတ်စာပစ်ထည့်ခဲ့ရတာ...’

ဘေဘီ စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည် ။ မကြီးပြောလိုက်မှ စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုသွားသလိုရှိတာ မသိရတာတွေကို ပိုသိချင်သွား၏။

‘မကြီး သိတာ ဒါပဲလားဟင်...’

‘ဟုတ်တယ် မယ်စပ်စုလေးရဲ့ ...၊ လာပါ... လူကဖြင့် ပထမနှစ်ဖြေ ပြီးနေပြီ... ခုချိန်ထိ ကလေးလို နေချင်တုန်း... အောက်ကိုဆင်းခဲ့တော့’

မကြီးနဲ့ ကိုကြီးတို့ က ဘေဘီဘာမေးမေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြော ပြကြသည့် အကျင့်လေးတွေ ရှိသည် ။ အပြီးသတ်ကျမှ သာ ‘စပ်စု စိန် လေး’ ‘မယ်စပ်စုလေး’ စသဖြင့် ‘ပဲခူးဆား’လို့ ခေါ်ခံရတာတွေလည်း ရှိ သည် ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘေဘီက လက်လှမ်းမမီတာတွေကို ပိုသိချင်နေတတ်ကာ...

‘ဘေဘီကတော့ ဘွဲ့ရပြီးရင် သတင်းထောက် လုပ်မှာ ပဲ’လို့ တစ်ခါ တည်း ကြိမ်းဝါးထား၏။ သေချာတာက ဒီသတင်းကို ဖေဖေဆီ အရောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘဲ မေမေနဲ့ ကိုကြီးတို့ တိုက်ဖျက်ကြလိမ့်မည်။ ဘေဘီ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ တွေးကာ ပြတင်းနားက ခွာ လိုက်ကာမှ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်လျှင်...

‘ဟင်!...’

လူက ကျောခိုင်းမိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီမို့ ကမန်းကတန်း ပြန်လှည့် ကြည့်မိ၏။ အမြင့်ဆုံးခေါင်မိုးကြီး၏ အမြင့်ဆုံးပြတင်းတစ်ချပ် ပွင့်သွား သည် ။

ပြီးတော့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ဖျတ်ခန္ဓာ လာရပ်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ပျောက် သွား၏။ ထိုနေရာကို တံခါးပြန်မပိတ်ဘဲ ခန်းဆီးစ အညိုရောင်လေး လွှင့်ခနဲ ပိတ်သွားတဲ့ အထိ ဘောဘီ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည် ။

ဆက်ကြည့်နေမိပေမဲ့ အားလုံးက ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး မချင့် မရဲစိတ်တွေနှင့် ဘောဘီတောက်ခေါက်မိ၏။ မှန်ပြောင်းကိုင်ထားတုန်း က ဒီတံခါး ပွင့်လိုက်ပါလား...။

ပေါ်လာသည့်လူကို အသက်ကြီးလား၊ ငယ်လား၊ ဖြူလား၊ မည်းလား သေချာမြင်ရနိုင်သည် ။ ခုတော့ အရိပ်လေးယောက်ပဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ဒီပြတင်းပေါက်မပိတ်သေးဘူးဆိုတော့ လာပြန်ပိတ်လျှင် တွေ့နိုင် သေး၏။ ဒါပေမဲ့ သူမ အောက်ထပ်ကို ဆင်းရဲတော့မှာ ဖြစ်သည် ။

တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ဦးမှာ ပါ...။

အခန်း(၂)

နေ့လယ်ခင်းကျတော့ တရားနာတာတွေ၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးတာတွေ အားလုံး ပြီးသွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက စကား ဖောင်ဖွဲ့လို့ ကောင်းနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ။

အစတည်းက တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည့် ဦးသက်ပန်က သမီးဖြစ် သူနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု ထွက်လာကြမြင်ကာမှ အားလုံး၏ ရှေ့မှာ သွား ရပ်လိုက်ပြီး...

‘သမီးတို့ ပြန်ကြတော့မလား...’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်’

‘အေးကွယ်... သမီးတို့ အားလုံးက မြို့ခံလူတွေဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သမီးကို အစစအရာရာ ကူညီရင်းနဲ့ အရင်လိုပဲ တရင်းတနှီး ဝင်ပါထွက်ပါ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်...’

အားလုံးက ဦးသက်ပန်ရဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကို ရှောင်ရှားလို၍ အမြဲ နံဆုံးထွက်ခွာရေးကိုသာ အလျင်စလို တွေးမိကြ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်လောက်ကလည်း ဦးသက်ပန်၏ အကြည့်တွေ...၊ အပြောတွေအောက်မှာ သူတို့ အားလုံး မျက်နှာငယ် အ

နေခက်ခဲ့ရတာ မမေ့နိုင်...။

ခုနေခါမှာ ဒါတွေ မေ့ပျောက်လောက်ပြီ ထင်ရသော်လည်း ...

‘တစ်ခုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြိုပြောချင်တယ်ကွယ်...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်လ်...’

‘သမီးတို့ တွေ ဟိုတုန်းကလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် မိဘက နေရာတကာ လိုက်ပြီး တည့်မတ်ထိန်းကျောင်းနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး...’

ဦးသက်ပန် မျက်နှာက ဟိုတုန်းကလို ခက်ထန်ရိပ်တွေ ယှက်သန်းလာခဲ့လျက်...

‘ဒါပေမဲ့ မိဘတိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးအပေါ်မှာ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် လက်လွှတ်တယ် မရှိဘူး၊ အန်ကယ်လ်ကတော့ သမီးကို နုချိန်ထိ အရင်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ တိုးမလားလို့ စိုးရိမ်နေတုန်းပဲ...’

မေကျော်နဲ့ မြတ်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည် ။ ပြီးတော့ မေကျော် တခြားသူငယ်ချင်းတွေဆီ မျက်လုံးဝေ့မိပြန်သည် ။

အားလုံးကို သူမပဲ အာမခံ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာ...။

‘ဒါတွေက ပြီးသွားပါပြီဟာ... လူကြီးက အငြိုးတွေ အာဃာတတွေ နဲ့ တော့ မဆက်ဆံပါဘူး’လို့ သူမကိုယ်တိုင် သေချာ အာမခံမိ၏။

ဦးသက်ပန်က သူမတို့ ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ ခပ်ပြေပြေ ဖြေချ၍ ...။

‘အန်ကယ်လ်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ၊ သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ မတော်တာတွေရင် အမုန်းခံပြီး တားဆီးရတယ်၊ ငယ်တုန်းက ဒါတွေကို

သိပေမဲ့ ဆင်ခြင်စိတ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး ခေါင်းထဲ မထည့်တတ်ဘူးလေ။ ခုချိန်မှာ တော့ မှတ်သားစရာ... ဖယ်ကြဉ်စရာဆိုတာတွေကို ကိုယ်တိုင် ခွဲခြား စိတ်ဖြာနိုင်ကြပြီ။ လူငယ်ပီပီ ဟေးလားဝါးလား မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ခဲ့တာမျိုးတွေ ဟိုတစ်ချိန်က လုပ်ခဲ့သလို အခု ထပ်မလုပ်ကြပါနဲ့ ...’

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သည့် စကားသံနှင့်အတူ ဦးသက်ပန် မျက်နှာက တည်တည်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဝက်ဂုတ္တိတွေ သုံးနေသည့် အဖြစ်တို့ ကို ထားခဲ့လိုက်ကာ...

‘အန်ကယ်လ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်နော်...၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရိုးသားစွာ ခေါ်ပြောဆက်ဆံကြပါ။ မိဘရှေ့မှာ တစ်မျိုး... ကွယ်ရာမှာ တစ်မျိုး...’

‘အန်ကယ်လ်... ဟိုလေ... သမီးတို့ ကလည်း ...’

‘နေဦး...၊ အန်ကယ်လ် ပြောချင်တာက အန်ကယ်လ်သမီး မရိုးသား ရင် ကွယ်ရာမရောက်ခင် အန်ကယ်လ်တို့ ကို အသိပေးရမယ်... ဟုတ်ပြီ လား...၊ သမီးတို့ အားလုံးကို အန်ကယ်လ်တို့ က သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်းတွေလို့ ပဲ ယုံကြည်ကြတယ်၊ ဒီတိုင်းပဲ ဆက်ပြီး ယုံကြည်သွား ကြရအောင်ပေါ့...’

ပြောချင်တာပြောပြီး ဦးသက်ပန်က ခေါင်းတစ်ချက်အညိတ်နှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။

‘မြတ်နိုးရယ်၊ ငါတို့ ကလေ...’

‘ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ... ဒက်ဒီက အဲဒီကတည်းက အိမ်သား တွေကိုတောင် စကားကောင်းကောင်း မပြောတော့ဘူး၊ အရမ်းရှက်သွား တာ... အဲဒါ ငါ့ကြောင့်ပါ။ တကယ်ဆို နင်တို့ နဲ့ မဆိုင်ဘဲနဲ့ ...’

မေကျော်က မျက်နှာလေး မကောင်းပေမဲ့ ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။ ။

‘မဆိုင်ဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး မြတ်နိုးရယ်... ငါတို့ မကောင်းတာလည်း အများကြီး ပါပါတယ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်ထိ အရှက်ကွဲထားတာကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ...၊ တကယ်ဆို ငါတို့ ကဆင်ခြင်သင့်တာကို...၊ မျက်နှာပြောင်သလိုကြီး ဖြစ်သွားတာ...’

‘ဟုတ်သားပဲ...၊ ငါတို့ က မသွားဖို့ ပြောသားနဲ့ ...’

မေကျော်က နားလည်ပေးနေပေမဲ့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ရှက်နေကြသဖြင့် မျက်နှာတွေ မကောင်းကြပေ...။

‘နင်တို့ စိတ်ဆိုးသွားကြတာလား စန္ဒီတို့ ... ဟင်...၊ ဒက်ဒီကိုယ်စား ငါတောင်းပန်ပါတယ်...’

‘အို... မဆိုးပါဘူး... မဆိုးလို့ ငါတို့ လာကြတာပေါ့၊ နောက်လည်း ဝင်ထွက်ကြမှာ ပါ၊ အန်ကယ်လ်ပြောသလို ငါတို့ စိတ်ထားတွေ ပြင်ရမှာပေါ့’

မေကျော်ကတော့ အပြုံးမပျက် ပြောနေဆဲပင်...။

‘တွေ့ကြည့်ရင် ငါတို့ တွေ မိုးမမြင်လေမမြင် အပျော်လွန်ပြီး မြောက်ပင့်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့တာလည်း မှန်တာပဲ၊ တကယ်ဆို သူနဲ့ မြတ်နိုး ဆုံခဲ့တာကိုက ကံကြမ္မာက ရက်စက်တာ...’

သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်တက်မှာ စုံစုံလင်လင် ပြန်မြင်လိုက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖေဖေ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါက်သွားသလဲ ဆိုလျှင် မြတ်နိုးကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မည်လို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပြီး

...

‘ငြင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ...၊ တစ်ခုခု ဖီဆန်ပြီး လုပ်သွားရင် အမွေဖြတ်မ

နေဘူး... တစ်ခါတည်း လိုက်သတ်မှာ ’

လို့ ကြိမ်းဝါး၏။

မြတ်နိုး ဘုမသိဘမသိနှင့် စေ့စပ်လိုက်ရလေသည် ။

တကယ်ဆို သူမ ရည်းစားလေးတောင် ထားခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်...။

အခန်း(၃)

မကြီးက ငိုနေသည် ။ မေမေက ချောလည်း မချော...၊ ဖေဖေလို တင်းတင်းမာမာ မျက်နှာမျိုးလည်း မဟုတ်...။

ကိုကြီးက အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ ပြန်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင် လျှင်...

‘ကိုသု...’

‘ဟင်...’

မြတ်သူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ မြတ်နိုးက မျက်ရည်တွေလည်သည့် မျက်လုံးတွေကို လက်ခုံနဲ့ ဖိကပ်ပွတ်ပစ်ကာ...

‘အဲဒီလူကို နင်က ထောက်ခံပေးတာဆို...’

မြတ်သူက အကြီးပေမဲ့ အမြွှာတွေမို့ မြတ်နိုးက နင်နဲ့ ငါပဲ ပြောနေကျ...။

‘နင် တော်တော် ငါ့ကို ယောက်ျားရစေချင်တယ်... ဟုတ်လား’

‘အံ့မာ... ဘာဆိုင်လို့ လဲ...၊ နင်နဲ့ စေ့စပ်မှာ ဝဏ္ဏ မှန်းတောင် ငါ မသိဘူး၊ ငါနဲ့ သိတယ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ... မဆိုင်ဘူးနော်၊ ဆွဲမထည့်နဲ့ ...’

နင် ထောက်ခံလိုက်လို့ ဟိုက စေ့စပ်တာကို ဖေဖေ လက်ခံဖြစ်သွား

တာ ငါသိတယ်၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့်...’

မြတ်သုက မွေ့ရာစပ်မှာ ထိုင်နေသည့် မြတ်နိုးရဲ့ ရှေ့ကို ပြန်လှည့်
ဝင်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ ဗေဒါရောင် မြန်မာဝတ်စုံလက်လက်လေးနှင့်
ဘေးမှာ အပုံလိုက်ချထားသည့် ခြုံပဝါပါးလေးကို သေချာ စုံအောင် ကြ
ည့်သည်။ ။

မြတ်နိုးက ဆံပင် ပခုံးလောက်လေးနဲ့ ပေမဲ့ ကိုယ်လုံးလေးလှတော့
မြန်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ဆို ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှသည်။ ။

‘ဖေဖေက နင့်ကို ဝဏ္ဏနဲ့ မဟုတ်လည်း သူ့မိတ်ဆွေထဲက တစ်ယော
က်ယောက်ရဲ့ သားနဲ့ စေ့စပ်ပေးမှာ ပဲ၊ အဲဒီလို အလျင်စလို ကိုယ်က စ
ကမ်းလှမ်းရတဲ့ အဖြစ် မရောက်ဘဲ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျတာ ဘ
ယ်လောက်ကောင်းလဲ...’

‘ဘာ!...’

‘ မဟုတ်ဘူး လား မေမေ...၊ ဝဏ္ဏကလည်း သိပ်မချောပေမဲ့ ရာထူး
ရာခံနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ...’

မြတ်သုက ဒေါ်မြတ်သဇင်ကိုလည်း သက်သေထူလိုက်သေးသည်။ ။
ပြီးတော့...

‘ကိုယ့်အသက်အရွယ်လည်း ပြန်ကြည့်ဦး... ယောက်ျားပေးစားမှာ
စိုးလို့ နှပ်ချေးထွက်အောင် ငိုရမယ့်အရွယ်လား၊ အစတည်းက ဗိုင်းကော
င်းကျောက်ဖိ မနေတတ်တာ ငါ့အပြစ်လို့ ပြန်တွက်၊ ဘယ်သူမပြု မိမိ
အမှု’

‘တော်ပါတော့... သူ့ကိုများ အပြစ်တင်ရမလား မှတ်တယ်၊ သွား
တော့... သွား...’

‘အံ့မာ... ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ... မေမေ့သမီး ကြည့်...’

‘ကဲ... သွားပါ သားကြီးရယ်... တော်ကြာ စကားတွေမှားပြီး ရန်ဖြစ် ကြဦးမယ်’

‘မေမေ့သမီးပဲ အကြီးမှန်းမသိ အငယ်မှန်းမသိ မိုက်ရိုင်းတာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ညီမလေးဆိုပြီး အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ရတယ်...’

ထွက်သွားတဲ့ အထိ ပြောလို့ မဆုံးဘဲ ဘေဘီကို မျက်စိမှတ်ပြီး မြတ်နိုးဆီ မေးဆတ်ပြသွား၏။

ကိုကြီးနဲ့ မကြီးတို့ က ဘေဘီသာ အငယ်ဆုံး မရှိလျှင် ဘယ်လောက် များ ရန်ဖြစ် ဆိုးနွဲ့နေကြမလဲ မသိပါ...။

စကားပြောကြပြီဆို အမြဲတမ်း စကားနိုင်လုတတ်ကြပြီး ဘယ်သူက မှ လည်း အရှုံးမပေး...။

‘ကဲ... သမီးလည်း စကားနောက်မှ ပြော... အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး၊ သမီးတို့ ချင်း မရင်းနှီးသေးလို့ ပါ၊ လက်မထပ်ခင် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် လေ့လာ အကဲခတ်လို့ ရသေးတာပဲ၊ သိပ်စိတ်ညစ်မနေ ပါနဲ့ ...’

‘ရင်းနှီးသွားလည်း လက်ထပ်ရမယ့်သူအဖြစ် ဘယ်လိုလုပ် ကြည်ဖြူ လို့ ရမှာ လဲ မေမေရယ်... အသားက မည်းသေးတယ်၊ လူက တုတ်တုတ်’

‘ဟယ်... မကြီးကလည်း ... ဂျမ်းတဲလ်မန်းပုံစံပါ၊ ခန့်ခန့်သန့်သန့်နဲ့ ကြည့်ကောင်းပါတယ်’

‘ဘေဘီနော်... ဒါကြီးကို...’

‘သမီးမြတ်...’

ဒေါ်မြတ်သဇင်၏ မျက်နှာက တည်ငြိမ်မှုတွေကြောင့် အေးစက်နေသလို ရှိ၏။ ဒီသမီးနှစ်ယောက် အတူရှိတိုင်း မြတ်နိုးကို သမီးမြတ်လို့ ခေါ်နေကျအတိုင်း စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

‘ချောတဲ့ လှတဲ့ စကားတွေ သမီးဖေဖေရှေ့မှာ မပြောမိဖို့ ဆင်ခြင်စမ်း၊ ဒါကြောင့်ပဲ သမီးအခုလို ဒုက္ခတွေ တွေ့ရပြီ... မမှတ်သေးဘူးလား၊’

ဒေါ်မြတ်သဇင် မျက်နှာမှာ နူးညံ့ခြင်းနှင့် အေးစက်ခြင်း ဒွန်တွဲနေကာ အပြင်ကို ထွက်လာတော့မှ အခန်းထဲကို ပြန်ပြီး နားစွင့်မိ၏။

ပြီးမှ ရှေ့ဆက်ထွက်လာခဲ့လျှင် ဘေဘီက ဘေးကနေ လက်မောင်းကို လာဖက်၍ ...

‘မေမေ... ဘေဘီ တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ ...’

‘ဘာလဲ မေးလေ...’

ဘေဘီ အတင်းဖက်တွယ် ခေါင်းလေးမှီနေသည် မို့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုလို့ ထင်လိုက်ပေမဲ့ နောက်ကျသွား၏။

‘မကြီး မန္တလေးမှာ ကျောင်းသွားတက်တုန်းက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ လဲဟင်... ဖေဖေနဲ့ မကြီးချစ်သူနဲ့ စကားအချေအတင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပဲ သိရတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်သွားလဲ ဆိုတာ မသိရဘူး၊ အဲဒါပြောပြလေ...’

‘ပြီးခဲ့ပြီပဲ သမီးရယ်... ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး...’

‘ဟုတ်လို့ ပဲ အခု မကြီး ငိုနေရတဲ့ ဥစ္စာ...’

ဒေါ်မြတ်သဇင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဘေဘီ လက်ဖဝါလေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ။ ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ သမီးငယ်လေးက သမီးကြီးထက် တောင် ပိုလှနေသေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ပထမနှစ်ပြီးတဲ့ အထိ ရည်းစားသနာ မထားခဲ့ပါလားဆိုပြီး ဝမ်းသာလို့ မရသေးပေ။ သမီးမြတ်လည်း နောက်ဆုံးနှစ်ကျမှ ပြဿနာ စခဲ့တာ ဖြစ်၏။

‘မကြီးက သူများ တွေလိုပဲ သူ့ချစ်သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ လားဟင်... မေမေ’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ချစ်သူအဆင့်ကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါ ပေမဲ့...’

ဒါပေမဲ့ဆိုပြီး ရှေ့မဆက်တော့ ခဏတိတ်ကျသွားသည်။ ။ ဘေဘီက စောင့်နေရင်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့မှ ...

‘ဆက်ပြောလေ မေမေ...၊ ဖေဖေနဲ့ အဲဒီလူ ဘယ်လိုငြိသွားတာလဲ...၊ အဲဒါကြောင့် မကြိုက်ဖြစ်ခဲ့တာလား ဖေဖေက ကြိုသိပြီး ခွဲလိုက်တာ လား...’

‘ဘေဘီရယ်... အဲဒါတွေ မပြောချင်ဘူး’

‘မေမေကလည်း ... ဟိုတုန်းကလည်း ဘေဘီ ငယ်သေးတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ မပြောပြဘူး ခုလည်း ...’

‘ခုလည်း သမီးကိုယ်သမီး လူကြီးဖြစ်ပြီ ထင်နေလား...’

‘ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ...’

ဒေါ်မြတ်သဇင်က စိတ်လျှော့လိုက်သလိုမျိုး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၏။

ဒါပေမဲ့ ဘေဘီမျှော်လင့်နေသလို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြတော့မည် ဆိုတာ မဟုတ်ပေ...။

‘သိပ်ကို ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မို့လို့ ပါ...၊ ချစ်သူချင်းခွဲရတာ ခိုး ပြေးပြီးမှ သဘောမတူလို့ ပြန်သိမ်းလိုက်ရတာတွေ၊ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင် အဲဒီတုန်းကလောက် ရှက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး ... သိပ်မိုက်တဲ့ သမီး ...’

မေမေ့နာကျင်မှုတွေကို သိလိုက်ရကာ ဘေဘီဆက်မေးဖို့ လည်း မ ကြိုးစားတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ စပ်စပ်စုစု သိချင်နေသည့် စိတ်ထဲမှာ ဟိုဘက် က ‘နန်းမဟာ’ စံအိမ်ကြီးရယ်... မမကြီးရဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့မှန်း မ သိသော တစ်ယောက်သော သူရယ်ဟာ...။

အခန်း(၄)

‘ပြောစမ်းပါ... နင်နေ့စဉ် စိတ်ဝင်တစား ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေရတဲ့ ‘နန်းမဟာ’အိမ်ကြီးအကြောင်း...’

‘နန်းမဟာယ မဟုတ်ပါဘူး၊ ‘စိတ္တဇမြိုင်’ ပါ’

လက်ပ်တော့တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် သူ့လက်တွေ့ ရပ်တန့်ကပ်လျက် လေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ကြမှန်း အသံ၏ အတက်အကျနှုန်းက ဖော်ပြသွားခဲ့သည်။ ။

‘ဟယ်... နင်ကလည်း စိတ္တဇတော့ မဆန်ပါဘူး၊ တိုက်ကြီးက ဒီလောက်လှနေတာ...၊ ခြံကြီးက အရမ်းကျယ်ပြီး တောကြီးနဲ့ တူနေတာ...’

‘ဟဲ့... ပြောပါဦး၊ နင်တို့ အိမ်တက်နေ့က မလာကြဘူးလား တစ်ယောက်မှ ...’

‘မလာတဲ့ အပြင် ငါတို့ အိမ်က အကြီးစုလေ...၊ ဈေးကပြန်တော့ အဲဒီခြံထဲက ထွက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့လို့ ဖိတ်စာထားခဲ့တယ်၊ မနက်ဖြန် လာပါနော်လို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြောတဲ့ ဥစ္စာ...’

‘အေး... အကြီးစုက စကားပြောကိုက ချို့နေတာ...၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပဲ ပြောမှာ ပါ’

‘အဲဒါကို ဘာပြန်ပြောလိုက်တယ် မှတ်လဲ...’

‘အင်း... ဘာတဲ့ လဲ...’

‘ဖိတ်စာလာပို့တုန်းက ခေါ်နေတာ မြင်တယ်တဲ့ ၊ တမင် ထွက်မယူ
တာတဲ့ ...’

‘အယ်!...’

‘နောက်ကို သာရေးနာရေး လာမဖိတ်ပါနဲ့ ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့ ’

‘ဟုတ်လား... ရှိင်းလိုက်တာ...’

‘အကြီးစု တွေ့ခဲ့တာ ဘယ်အရွယ်တဲ့ လဲ’

‘မသိပါဘူး... မေးတောင် မမေးလိုက်မိဘူး၊ အကြီးစုက သိတယ်မို့
လား၊ သဘောသာကောင်းတာ စိတ်ကဆတ်တယ်၊ ဈေးကပြန် လာပြီး
မေမေ့ကို ဒေါတွေမောတွေနဲ့ ပြောပြနေတာ...၊ မေမေက ဖေဖေသိမှာ
စိုးလို့ လိုက်ပိတ်ထားရတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်သမားလေ
... ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ အလုပ်ရှုပ်ပြီး စိတ်ပါမကြည်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
ငြိုငြင်စရာတွေ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ...’

‘အေးပေါ့... ငါတို့ တောင် အဲဒီနေ့ကတည်းက မေးမလို့ ၊ နင့်မကြီးရဲ့
သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရှိတယ်၊ အန်ကယ့်လ်ပုံစံကလည်း နည်းနည်း
တင်းနေသလားလို့ ...၊ ရာသီဥတု မကောင်းဘူးဆိုပြီး ဒီတိုင်းပြန်လာခဲ့ရ
တယ်...’

တကယ်ဆို ဖေဖေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်း လာပြီးမှ ဒီနေရာထိ ထပ်
ပြောင်းလာခဲ့တာ ပိုပိုပြီး တိတ်ဆိတ် ချောင်ကျသည့်နေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့
ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

သားသမီးသုံးယောက်စလုံး အရွယ်တွေ ရောက်နေပေမဲ့ ထင်ရာစိုင်း
ခွင့်မပေးနိုင်သော ဖေဖေရဲ့ ပင်ကိုအယူအဆကိုက အပေါင်းအသင်းတွေ
စုပြီး တရုန်းရုန်း နေထိုင်သွားလာတာကို မကြိုက်...။

ထို့ပြင် မကြီးရဲ့ ပြဿနာ အစရှိထားတော့ ပိုဆိုးသည် ။ မကြိုက်ပါ
ဘူးဆိုမှ ထိုနေ့ကျမှ ရောက်လာကြကာ အစုလိုက် အပြုံလိုက်...။

‘သူတို့ ကြည့်ရတာ နင်တို့ က အစွန်ဆုံးခြံကို ဝယ်လိုက်လို့ တင်းနေ
တာလား မသိဘူးနော်...’

‘ဘာဆိုင်လို့ လဲ...’

‘သာရေးနာရေးတောင် မဖိတ်ပါနဲ့ ဆိုတော့...’

‘သူတို့ ဘာသာ လူမှုရေး မရှိတာလေ... သေတာတောင် ပို့မယ့်လူ ရှိ
မှာ မဟုတ်ဘူး ...’

‘အေးလေ... ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း’

‘သာယာရယ် လူပဲ ဥစ္စာ... ဥကပေါက်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ...’

ဒေါသတွေကြောင့် ရင်တွေပူလာတာ ထင်သည် ။ သူများ
အတင်းပြောရင်း အာခေါင်တွေခြောက်လာသဖြင့် ဝယ်လာသည့်ရေဘူး
ကို ဖွင့်နေရင်း...

‘ဥကပေါက်တာတွေ သစ်ခေါင်းထဲက ထွက်လာတာတွေတောင်မှ
သူတို့ ရဲ့ ... အမေ!...’

ရေသန့်ဘူးကို မျက်နှာမော့၍ ပါးစပ်ထဲ လောင်းချလိုက်စဉ် နောက်
ကနေ တံတောင်ဆစ်ကို ဆောင့်တိုက်ချလိုက်တာ ဖြစ်သည် ။

ရေဘူးက ဘုတ်ခနဲ လွတ်ကျသွားတာ မဟုတ်ဘဲ ဘောဘို့မျက်နှာပေါ်

ရေတွေ ဖြောခနဲ သွန်ချပြီးမှ ပေါင်တစ်ဖက်အပေါ် ခဏမေးတင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲကို တစ်ဝက်သွန်သည်။ ။

ပြီးတော့မှ မြက်ခင်းပေါ် ခုန်ဆင်း၍ တလိမ့်လိမ့် ထွက်ပြေးလေသည်။ ။

‘ဘေဘီ...’

‘စိုကုန်ပြီ... ကြည့်စမ်း...’

သာယာနဲ့ စိုးတို့ သံပြိုင်ထွက်ကြပေမဲ့ ဘေဘီလက်လေးမြှောက် လျက်သားအတိုင်း သံပတ်ကုန်သွားသည့် အရပ်လေးလိုပင်...။

လူနား ကပ်လျှောက်သွားသည့် ကျောပြင်ကျယ်မှာ မျက်လုံးက သံလိုက်လို ကပ်ပါသွားခဲ့ပြီ...။

‘တောက်...’

‘ဟုတ်တယ်... ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သွားနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး မလွတ်လို့ တိုက်မိရအောင်...’

‘ဘယ်ချောင်ထဲက ထွက်လာသလဲ မသိဘူး၊ တမင်တိုက်သွားတာ...’

သူတို့ က ထင်ကြေးပေးနေတုန်း ဘေဘီက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကာ...

‘တွေ့မယ်...’

သာယာတို့ တားဖို့ ပြင်လိုက်တုန်း ဘေဘီက ပြေးလိုက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

‘ဒီမှာ ...’

နောက်ကနေ လက်မောင်းကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ သေသေချာချာကို

တိုက်ပစ်လိုက်၏။

ထိုသူကလည်း ဒီတိုင်းကိုင်ထားသည့် လက်ပ်တော့ပ်လေးကို ဘယ်
ညာပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်လာပုံက အေးဆေး...

။

သူ့မျက်လုံး၊ သူ့ပုံစံအရ တမင်တကာ တိုက်ချသွားသည် ဆိုတာ
သေချာပြီးရင်း သေချာနေ၏။ သို့သော်...

‘ပြော...ဘာလဲ...’

‘ဟို...’

ဘေဘီမျက်လုံးတွေ ဝိုင်းနေကာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ လည်း မေ့သည်
။ ဘာတွေပြောဖို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့မှန်းလည်း သတိမရ...။

ဖြူဝင်းသည့်မျက်နှာမှာ ပါးမို့နေရာတွေက သိသာစွာ နီမြန်းနေသည်
။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပုံကျသေသပ်သလောက် စိုရဲနေသေးသည်။ ။

မျက်တောင်ရှည်တို့ နှင့် မျက်ဝန်းထူပေမဲ့ နက်မှောင်သွယ်တန်းနေ
သည့် မျက်ခုံး...၊

ဆံပင် မထူမပါးက ခပ်ပျော့ပျော့ပဲဖြစ်ပြီး အညိုရောင်...။

‘ကျွတ်!...’

ဘေဘီမျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် ပြူးဝိုင်းနေပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက
ဘေဘီငေးနေတာကို ရှုံ့မဲ့မဲ့ စုတ်သပ်၏။

ပြီးတော့ ချာခနဲ...၊

‘ဒီမှာ နေပါဦး...’

‘ဘာလုပ်မလို့ လဲ...’

သူ့ရဲ့ ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ဘေဘီလန့်သွား၏။

ပစ်မယ်ခတ်မယ်ဆိုပြီး ကျည်အပြည့်နဲ့ မောင်းတင်လာခဲ့တာက ကိုယ်...၊

ပစ်ချလိုက်တော့ သူက...၊

ဘေဘီ သတိရသွားကာ လျော့ရီလျော့ရဲ ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြန်တင်း သည် ။ ဒါပေမဲ့ တင်းလို့ လည်း မရဘဲ ပြေမလို မပြေသလို မျက်နှာနှင့် ...

‘ခင်ဗျား ဘေဘီကို တမင်တိုက်ချသွားတာ မဟုတ်ဘူး လား...’

‘ဟုတ်တော့ မင်း ဘာလုပ်မလဲ...’

အယ်!...

ဘေဘီမျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားပေမဲ့...

‘မဟုတ်ဘူး လေ... ခင်ဗျားနဲ့ ဘေဘီ ဘာမှ ငြိစရာ မရှိဘဲနဲ့ ...’

‘နားငြီးလို့ ... သူများ အတင်းအဖျင်းတွေပြောဖို့ ပန်းခြံထဲ လာပြီး ရေသောက်ပြောနေတာ စိတ်တိုလို့ ...၊ ကဲ... ဘာသိချင်သေးလဲ’

‘ဘာသိချင်ရမှာ လဲ... ဘာအကြောင်းပြောနေနေ သူများ စကား ခိုး နားထောင်တာ ပြောတဲ့ သူက လွန်သလား၊ နားထောင်လို့ ဝမှ စိတ်တို နေတဲ့ လူက လွန်သလား...’

‘ဟေ့... မင်း...’

သူကလည်း စိတ်တိုလွယ်သူဖြစ်ပုံရှိကာ ပါးပြင်တွေ ပိုနီသွားတာ သိ

သာသည် ။ လွတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ ရှေ့မဆက်ဘဲ လူကို ကွေ့ရှောင်သွားပြန်သည် ။

‘ဒီမှာ ...’

‘ဟေ့... မင်း ဆက်မလိုက်နဲ့ ...’

ဘေဘီ တားလိုက်တာနှင့် သူ တို့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဘေသံက မာထန်လျက်...

‘ငါ့ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လာမပတ်သက်နဲ့ ၊ မင်း ရေသန့်ဘူး လွတ်ကျသွားတယ်... အစားပြန်လိုချင်သလား...’

‘ဒီမှာ စိုကုန်တာ...’

‘အင်္ကျီဖိုးပါပေးမယ်၊ ရော့...’

‘ဟင်!...’

သူ ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး ဖြစ်ကာ ဒီအတိုင်းပဲ ဘေဘီလက်ထဲ လာထည့်သည် ။

သူမက ဆုပ်ကိုင်မထားဘဲ ကြောင်သလို ငေးသလို လုပ်နေတော့ အိတ်က မြက်ခင်းပေါ် ပြုတ်ကျသွား၏။

သူက အိတ်ကို တစ်ချက်မှ ငုံ့မကြည့်ဘဲ ဘေဘီကို ကြည့်၍ ...

‘ဟွန့်...’

နှုတ်ခမ်းမဲ့တာထက် နှာခေါင်းတစ်ဖက်ပါ မသိမသာ တွန့်တက်သွားသည် ။ ဟွန့်ခနဲ အသံထွက်အောင် မဲလိုက်သဖြင့် ရှက်ဖို့ ကောင်း၏။

ဒါပေမဲ့ ဘေဘီရှက်ဖို့ သတိရသည့်အချိန်မှာ သူက ပြိုင်ကားလှလှ

လေးပေါ်တက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

‘ဘေဘီ...’

‘ဟဲ့... ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ နင်က ကောင်းကောင်း လိုက်ချောနေသလိုပဲ...’

စိုးက ပြောနေရင်း ကျနေသည့်အိတ်ကို ငုံ့ကောက်လိုက်သည်။ ။

‘ဟယ်... ငါးထောင်တန်တွေ မနည်းဘူး၊ ဒါ... ဒါ ဘာလုပ်ဖို့ ပေးသွားတာလဲ...’

ဘေဘီ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဖြေနိုင်...၊ ရင်ထဲမှာ အဆမတန် ဆွေးသွားတာက မင်းသားလေးတစ်ပါး အိပ်မက်ထဲက ပျောက်သွားတာမျိုး။

‘နင်တို့ မြင်လိုက်လား... အရမ်းချောတာ...’

‘မြင်တယ်လေ... အရမ်းချောပေမဲ့ နင်တို့ က ရန်ဖြစ်နေတော့ စိတ်ပူနေတာနဲ့ ...’

‘တကယ် အရမ်းကို ချောတာ၊ ငါ သူ့ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တိုသွားအောင် သွားလုပ်မိတာလဲ မသိပါဘူး’

‘ဟင်...’

ခုမှ ပဲ ဘေဘီ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီကို သူတို့ ရိပ်မိသွားတော့သည်။ ။ လှမ်းမြင်ရတာက အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူသန့်သန့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ သိလိုက်သည်။ ။ ဒီလို စွဲလမ်းငေးဝိုင်း ကျန်ရလောက်အောင်တော့ မထင်မိပေ...။

‘နေပါဦး... ဒီပိုက်ဆံတွေ ဘာလုပ်ဖို့ ပေးသွားတာလဲ ဖြေစမ်းပါ၊ ကြည့်ဦး... နှစ်သိန်းကျော်တယ်...’

‘ဟင်!... ဟုတ်လား...’

‘ဪ... ဒီမှာ ရေပြီးပြီ...’

သာယာကတော့ ဟိုလူ ကြွေကြွေမော့မော့ ပြောဆိုသွားမှာ ပဲဆိုတာ အတပ်သိပြီးဖြစ်ကာ မခံချင်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့်...

‘နင့်အင်္ကျီတွေ စိုကုန်ပြီလို့ နင်ပြောလို့ ပေးသွားတာလား၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲလို့ ...’

‘ဘာကြောင့် ပေးပေးပေါ့... ပေး ငါ့ကို...’

ဘေဘီက ပိုက်ဆံအိတ်အညိုရောင်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ ဖိကပ်နမ်းသည်။ ။

‘သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်း သူသုံးတဲ့ ရေမွှေးနံ့လေးနဲ့ ...’

‘ဘေဘီ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...

‘စွဲနေပြီ... ငါ သူ့ကို ထပ်ရှာမှာ ...၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှာ ...၊ ကားနံပါတ် မှတ်ထားလိုက်တယ်...’

‘ကြည့်စမ်းဟယ်... ဒီလိုပုံစံကိုများ ...’

သာယာက သူမ ဘာမှ မကြားလိုက်ပေမဲ့ အကဲခတ်ရုံနဲ့ ပဲ မကျေမချမ်းနိုင် ဖြစ်နေဆဲရှိကာ...

‘သူကလည်း ရန်စသွားသေးတယ်၊ သူကပဲ တစ်ပြန်စီး ပြောဆိုသွားတာကို...’

‘နင်က ကြားလို့ လား...’

‘ဪ... ဘေဘီ... ကြားဖို့ မလိုဘူး၊ ရှင့်ပါးစပ်ကြီး အပြဲသားနဲ့ မော့

ငေးနေတာကို ဟိုက ပြောဆိုနေတဲ့ ပုံပန်းအမူအရာတွေလေ...’

ဘေဘီမျက်နှာမှာ ဘယ်သူ့သွေးထိုးစကားမှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်
တော့သည့် နှလုံးပီတိ ဝှမ်းဆီထိနေသော အပြုံးတွေဝေလျက်...

‘ငါ့ကို မြင်တာနဲ့ ရောဖို့ ဖောဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ
ကျတော့လည်း နင်တို့ ပဲ ကဲ့ရဲ့ တယ်...၊ သူ့ကျတော့လည်း ...’

‘ဒါကျတော့လည်း သဘာဝကျလိုလား ဘေဘီရယ်... နေပါဦး... သူ
က နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ချသွားတာလဲ...’

‘အတင်းပြောနေတာ ကြည့်မရလို့ တဲ့ ၊ အဟွန်း...’

‘သူ့ကို ဘယ်သူက ကြည့်ခိုင်းလို့ လဲ...’

‘သာယာရယ်... သူ ငါတို့ နောက်ကျောက အနိမ့်ထဲမှာ ရှိနေတာ ဖြစ်
မှာ ပေါ့၊ ငါတို့ ကလည်း ဟုတ်တာပဲ... ကိုယ်ချည်းပဲ ရှိတယ်ထင်ပြီး လ
က်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ပြောဆိုနေကြတာ...’

စိုးကတော့ ဘေဘီကို နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားပြီ ထင်သည် ။ သာ
ယာက မှုန်ကုပ်ကုပ်လေး ကြည့်၍ ...

‘လာ... ပြန်ထိုင်မယ်...’

သုံးယောက်သား မူလနေရာမှာ မထိုင်ဘဲ ဘေဘီခြေဦးလှည့်သည့်အ
တိုင်း ခုနက သူ ထွက်လာသည့် ကျောဘက်ကိုပဲ လျှောက်သွားမိကြ၏။

‘ငါမပြောဘူးလား... ဝါးပင်ရုံကြီး ဖြစ်နေလို့ ငါတို့ မမြင်လိုက်တာ၊
သူက လက်တော့ပဲနဲ့ ဆိုတော့ အလုပ်လုပ်နေတာလားမှ မသိဘဲ၊
စိတ်တိုလောက်တယ်...’

စိုးက နောက်ထပ် ထောက်ခံ၏။

‘ဒါပေမဲ့ နားမထောင်နိုင်ရင် ထသွားရုံပဲ ဟာကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်စသွားတာလဲ... ပုံစံက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ထည်ထည်ဝါဝါနဲ့ ...၊ ဒီလောက်စွာနေတာ...’

‘အေးနော်... ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး စွာလိုက်တာ၊ ကြားသွားရင်း ကျွမ်းသုံးပတ်လောက် ထိုးသွားဦးမယ်...’

‘သေပေါ့... အတင်းပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ယောက္ခမ ဆန်ချေးမဆပ်လို့ ငါတို့ က ဆဲနေတာ ကျနေတာပဲ...’

သာယာ မပြီးမစီးနိုင် ရေရွတ်နေတာကို စိုးက ပြုံးနေပြီးမှ ...

‘ဟယ်... ငါ တစ်ခု သတိရတယ်...’

‘ဘာလဲ...’

‘ဘေဘီပြောနေတာ ‘နန်းမဟာ’ အကြောင်းနော်...။ သူက ‘နန်းမဟာ’ ကလားမှ မသိတာ...’

သုံးယောက်စလုံး တိခနဲ အသံတိတ်သွားကြသည် ။

ပြီးတော့ ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြစ်သွားသည့် ဘေဘီမျက်ဝန်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သာယာက စိုးကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည် ။

ဒီမှာ ရောဂါသည်းတော့မှာ ကို မသိဘူးလား...။

အခန်း(၅)

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ...’

‘ခြံထဲကို မေမေ...’

‘ဪ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည် တွေနဲ့ လေ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...၊ ဧည့်သည် က ဘေဘို ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ ပါတယ်၊ သမီး ဒီလို ဝတ်စားထားပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ညည်းဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်...’

အဖြူရောင်တီရှပ်လက်တိုလေးနှင့် ပန်းသွေးရောင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ဘေးစင်းပါသော ဘောင်းဘီတိုက ပေါင်ဝက်လောက်တော့ ရှိ၏။

ဘေဘီက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးမဲ့၍ ...

‘ခုခေတ် တင်ဖုံးရုံလေးတွေတောင် ဝတ်နေကြတာကို မေမေကလည်း ...၊ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီ အတိုအရှည် ဘာဝတ်ဝတ် တင်းကပ်တစ်ရစ်နေတာ...’

‘အဲဒါတွေကို စကားကိုထည့်မပြောနဲ့ ဘေဘီ...၊ မြန်မာ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ရွှံ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာတွေ လွတ်လပ်ခွင့် ဘယ်လောက်ရ

နေနေ ယဉ်ကျေးမှုကို ကျိုးပေါက်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ ဂရုမစိုက်ကြလို့ ... မေမေတို့ ကတော့ စိုက်ရမယ်၊ နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ဆီဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ အမျိုးအစားပဲဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ထိန်းရမှာပဲ ၊ ယဉ်ကျေးမှုပျောက်ရင် အမျိုးပါပျောက်မှာ ၊ သမီးတို့ ဖေဖေလည်း အဲဒီပုံစံတွေကို မကြိုက်ဘူးနော်... မေမေ ဒါပဲပြောမယ်...’

ဘေဘီ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဒီတစ်ခါကြည့်တာ ‘ခု သွားလဲပစ်စမ်း’လို့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ပေးလိုက်တာမျိုး...။

‘အိမ်မှာ နေရင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ကာလဒေသဆိုတာ နားမလည်ရင် လုံးယ ဝတ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်...’

လို့ ထပ်၍ သတိပေးသွားသေးသည် ။ ဘေဘီ နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့ရကာ အင်္ကျီပြန်လဲမနေချင်တာနှင့် နောက်ဖေးကနေ ခိုးဆင်းလာခဲ့၏။

‘ဘဘ...’

‘ဟေ သမီး ဘာလိုချင်လို့ လဲ...၊ ပန်းခူးမှာ လား...’

‘မခူးပါဘူး... နှင်းဆီတွေက ခုမှ နေရာချပြီးတာကို ပါလာတဲ့ အပွင့်လေးတွေ မခူးရက်ပါဘူး၊ ဘဘကို မေးစရာရှိလို့ ...’

ခြံစောင့် ဦးလှရီက ရေချိုင့်ကြီးနဲ့ ခက်ရင်းခွကို ချထားလိုက်ပြီး ဘေဘီ ရပ်နေသည် ကို လျှောက်လာသည် ။

ပန်းခြံကို ခုမှ နေရာချကာ ပန်းအိုးတွေတောင် အကုန် ချမစိုက်ရသေးတာတွေ ရှိသေးသည် မ။ ဘေဘီစိတ်ဝင်စားနေတာက ဒီခြံထဲက ပန်းပင်တွေကို မဟုတ်ပါ...။

‘ဘဘ ဟိုဘက်ခြံထဲမှာ အပင်တွေ စိမ်းနေတာ အေးချမ်းလိုက်တာ

နော်...’

‘ဟုတ်တယ် သမီး... အဲဒီအပင်တွေထဲမှာ အနည်းဆုံး သက်တမ်း သုံးနှစ်လောက်ရှိတဲ့ အပင်တွေချည်းပဲ၊ ပန်းပွင့်တဲ့ အပင်၊ မပွင့်တဲ့ အပင်၊ နေရာတကျရှိနေတော့ ပိုကြည့်ကောင်းတယ်၊ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ကျတော့ မြက်ခင်းတွေချည်းပဲ တစ်ပြင်လုံး...’

‘ဘဘက သေချာမြင်တယ် ဟုတ်လား၊ ခြံစပ်ကနေ သွားကြည့်ထား တာလား...’

ဦးလှရီက ပြုံးနေသဖြင့် ဘေဘီက စိတ်စောကာ...

‘ဘေဘီဆို အိမ်ပေါ်ကနေ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်...၊ ခြံနားကပ်ကြည့်... ဘာမှ ကို သေချာမမြင်ဘူး’

‘သမီးက စိတ်ဝင်စားလို့ လား...’

‘ဝင်စားတာပေါ့... ဘေဘီက ဒီခြံကြီးကို ဖေဖေ ဝယ်ပေးတော့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာ အကျယ်ကြီးပဲ ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားနေ တာ... တန်ဖိုးကလည်း အရမ်းကြီးတာလေ၊ ခုမှ ပဲ ကိုယ့်ထက်ချမ်းသာ တဲ့ လူတွေကို မော့ကြည့်ရတော့တယ်၊ ခြံကြီးကကိုပဲ ဒဏ္ဍာရီဆန်ပြီး အ ရမ်းလှတာနော်...’

‘ဟုတ်တယ်... ဘဘ ကြည့်တာတော့ ဒီနေ့ထိ လူမတွေ့ဘူး၊ မနက် အာရုဏ်တက်ပြီးလောက် ဆိုရင်တော့ အဲဒီဘက်က တံမြက်စည်း လှည်းသံ ကြားတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘သေချာတယ်... အဲဒါ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်တော့ ပုံမှန်ကြားတယ်’

‘အဲဒါကို ဘာဘဲက သွားမကြည့်ဘူးလား၊ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်လူတွေ
ကို မြင်ဖူးအောင်...’

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်မလဲ သမီးရဲ့ ... ဒြဲက တံတိုင်းခတ်ထားတာကို
...’

‘အင်းနော်...’

ဒြဲတံတိုင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး နဖူးလေးပွတ်ရင်း...

‘ဒီဘက်တံတိုင်းကြီးက ပိုတောင် မြင့်တက်နေသလိုပဲ’

ဘေဘီပြောလိုက်ကာမှ ဦးလှရီက အသံထွက်အောင်ရယ်သည် ။ ပြီး
မှ ...

‘အဲဒီ တံတိုင်းခတ်တာကိုက ‘နန်းမဟာ’ဘက်က သူတို့ ဘက်ကို
တစ်ပေပြန်ဆုတ်ပြီး တံတိုင်းခတ်ခဲ့တာပဲ၊ မြေပုံမြေရာဇဝင်မှာ တစ်ပေ
တစ်လက်မဆိုတာ နည်းတဲ့ တန်ဖိုးမှ မဟုတ်တာ သမီးရဲ့ ... အဲဒါကို
ဆုံးရှုံးခံပြီး သူတို့ စိတ်ကြိုက် အမြင့်တက်ပြီး ခတ်လိုက်တာပေါ့’

‘ဪ...’

‘အဲဒီက တံတိုင်းအမာခံရှိနေတော့ ဒီဘက်ကလည်း ထပ်ပြီး မခတ်
တော့ဘူးလေ...၊ ဒါကြောင့် တံတိုင်းက ဆေးရောင်ချင်းလည်း တူမှ မတူ
တာ၊ အရောင်တွေ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပေမဲ့ သေချာကြည့်ရင် သိသာ
တယ်...’

‘သူတို့ က ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းချင်ရ
တာလဲ မသိဘူးနော်... သူတို့ က ဒီမှာ ပဲ ဘိုးဘွားပိုင်ထင်တယ်...’

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး... တိုက်ကြီးကတော့ နန်းဆန်တယ်၊ ခေတ်မီတ

ယံ၊ သမီးကြည့်ပါလား... ရှေးကျတဲ့ ပုံစံ တစ်စက်မှ မှ မှ ရိတာ၊ ပြန် ဆောက်ထားတာလား... ဒီတိုင်းပဲကို အဟောင်းမခံဘဲ ဆေးသုတ်ပြင် ဆင်ထားတာလား... ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ...’

တံတိုင်းကြီးက မြင့်ပေမဲ့ ဒီတံတိုင်းကိုကျော်၍ ဟိုဘက်ကို ကြည့်နိုင် လောက်သည့် ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်တော့ ဘောဘီတို့ နောက်ဖေး ခြံ ထောင့်မှာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဘောဘီ လှုပ်ရှားတော့၏။

‘အ!...’

သစ်ပင်က တက်ရခက်နေသည်။ မှန်ပြောင်းကိုလည်း လွယ်ထားရ သေးသည်။ လူမသိအောင် တိတိမိမိတဆိတ် လာလုပ်ထားခဲ့သည့် သစ်ပင်၏ ပင်စည်မှာ ဓားနဲ့ ထွင်းထားတာတွေက လုပ်တုန်းကတော့ ဒီလောက်ဆို ရပြီထင်ခဲ့ပြီး တက်တမ်း ကုပ်တွယ်ကြည့်ကာမှ အများကြီး လိုနေ သေးတာကို သိရ၏။

သိရသည့်အချိန်မှာ လူက အထက်မရောက် အောက်မရောက် ဖြစ် နေပြီမို့ မရမက တက်လိုက်တော့ လက်ထိတ်တွေမှာ ပွန်းရှုကုန်သည်။

ထိုင်လို့ ရသည့် ခွဆုံလေးတစ်ခုမှာ နေရာရတော့ ဘောဘီလက်ဖျား လေးတွေ သွေးခြေဥက ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ ဖြစ်၏။

‘ကျွတ်!... ကျွတ်... နာလိုက်တာ...’

လက်ကိုခါနေရင်း လည်ပင်းလေး ရှည်ကြည့်မိတော့ ဟိုဘက်က တိုက်ကြီးကို ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကပ်ကြည့်မိ၏။

‘သူက ‘နန်းမဟာ ကလားမှ မသိတာ’လို့ စိုးပြောလိုက်သည့် စကား သံဟာ ဘောဘီအတွက် သစ်ပင်မကလို့ ဓားတောင်ကိုပဲ ကျော်ရကျော်ရ

...မီးပင်လယ်ကိုပဲ ဖြတ်ရဖြတ်ရ...။

‘ဒီဘက်ကို သွားတာ ဟုတ်လို့ လား ဦးလှရီ...’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာကတော်... နောက်ဖေးဘက် ရောက်နေတာ ထင်တယ်...’

သေစမ်း... ထပ်ပြီးတော့တောင် လမ်းညွှန်လိုက်သေးတယ် ဒီဘကြီး...။

ခရေပင်ပေါ်ကို မေမေ မော့မကြည့်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရုံအပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ...။

ဘေဘီ... မြင့်သထက်မြင့်အောင် တိုးတက်ခဲ့ရင်း ပိုဟန်ကျသွား၏။ သစ်ပင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းကနေ မေမေ ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို မြင်လိုက်သည့်ပြင် မှန်ပြောင်းထဲမှာ အရိပ်တစ်ခု ပေါ်နေပြီ...။

ဘာလဲ... ဒါ ဘယ်သူလဲ... လာစမ်းပါ...။

သိပ်မဝေးဘဲနဲ့ အနီးကပ် ဆွဲကြည့်တာတောင် သေချာပေါ်မလာ။ လူရိပ်တော့ လူရိပ်ပဲဖြစ်ကာ ခေါင်းကို မေးကနေ သိုင်း၍ မာဖလာပတ်ထားသည့်ပုံလည်း ထင်ရှားလာ၏။

သုံးချိုးနှစ်ချိုးပေါ်နေသော ပြတင်းပေါက်က မြင်နေရသည့် ပုံအရ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း သိသာသည် ။ ပိုသေချာတာက ဟိုနေ့ကတော့ မဖြစ်နိုင်...။

‘ဟင်!...’

ပြတင်းပေါက်တွေမှာ တံခါး ဘယ်နှစ်ထပ်တောင် တပ်ထားသလဲ...၊ ပလတ်စတစ် အကြည်စားလား... ဒါမှ မဟုတ် မှန်နောက်ကာထားတာ

လား မသိ...။

ဒါကြောင့် လူရိပ်က မှုန်ဝါးနေတာမှန်း သိလိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားမိသည် ။ ကြည့်နေတုန်း လူရိပ်ပျောက်သွားတော့ ဘေဘီ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွား၏။

ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ချမ်းလည်း မချမ်းဘဲနဲ့ မာဖလာကြီး ပတ်လို့...၊ မှန်ပြောင်းကို ဟိုဒီဝေ့ဝိုက်ကြည့်နေမိစဉ် ကားတစ်စီး ဝင်သွားသည့် လှုပ်ရှားမှုလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပြူးပြဲ လိုက်ကြည့်မိသည် ။

ဒါပေမဲ့ အနက်ရောင်ကား၏ နောက်မီးလေးအစွန်းကိုသာ တွေ့လိုက်ပြီး ဘယ်ထိဝင်သွားမှန်းမသိ...၊ ဘယ်မှာ ရပ်မှာ မှန်း မသိ...။

‘နန်းမဟာ’ ခြံကြီးထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင် ရောက်သွားအောင် ဘယ်လမ်းကြောင်းနဲ့ ဝင်နိုင်မလဲ...။
